

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra AAGE OG ELSE - DØDEN -

Citation: Kidde, Harald: "Døden. - 1902", i Kidde, Harald: *Døden. - 1902*, 1902-03, s. 64.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde01val-shoot-idm140638392474976/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Døden. - 1902

Og hun havde været ovre på Faders Kontor, for at takke for noget, han havde hørt hendes Stemme — den var som altid — at den ikke var bristet!

«Å, Birte — hvad var hun?» — han fordrejede Munden af Foragt — nej, men han sørgede, han —

For det Spring, han nu og da kunde sætte i, det Jubelråb, han nu og da kunde udstøde, det var jo kun et Øjeblik's Forglemmelse — det skulde ikke mere ske — og hvad var det så mod Antons Moder, der uanfægtet købte sig Kaffe og læskede sig med? —

— — — Var det ikke underligt med Regitze — Tue syntes, hun ligesom undgik ham i denne Tid. —

En Eftermiddag var han på Vejen derom — han havde ikke været der siden sin Aften, han løb hjem. Men nu måtte han se det lille, gamle Hus, hvor han og Anton havde været så lykkelige sammen, hvor det var, som noget af Anton endnu levede.

Og det gjordes hårdt nødvendigt, han mindedes om ham, ti de Spring var blevet mange, og de Råb var blevet talrige i den sidste Tid. —

— Nu var han under Bjærgfyrskrænten, han krøb op på en Skærvebunke og stirrede — jo, derovre lå Huset, så sørgeligt lille og ensomt under sine Træer i de store, skumrende Enge — og dér nikkede Fjerbusken på Herrehovedet, og dér — å Anton — Anton —

— Han sank sammen på Skærvebunken og pressede sit Ansigt ned i den skarpe Singel — han behøvede det ikke — han behøvede ikke at holde sin Troskab vedlige, Sorgen vældede og vældede fra hans Hjærte — Minderne hviskede i Poplernes Bladerøster —

— Det rørte ved hans Skulder — han foer forfærdet op — det var Birte, som stod bøjet over ham med et Risknippe på Skuldrene og et rødbrøget Tørklæde om Hovedet.